

Sygn. akt: WA 15/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 maja 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jerzy Steckiewicz (przewodniczący)

SSN Edward Matwijów

SSN Andrzej Tomczyk (sprawozdawca)

Protokolant : Marcin Szlaga

przy udziale prokuratora Naczelnej Prokuratury Wojskowej płk. Tadeusza Cieśli
w sprawie ppłk. rez. lek. I. C., ppłk. rez. A. P., cyw. D. M. oskarżonych z art.
(odpowiednio): 228 § 1 k.k. i in., 229 § 3 k.k. i in., 18 § 2 k.k. w zw. z art. 271 § 3
k.k., po rozpoznaniu w Izbie Wojskowej na rozprawie w dniu 6 maja 2014 r. apelacji
wniesionych przez prokuratora na niekorzyść wszystkich oskarżonych, obrońców
oskarżonych: I. C. i A. P. od wyroku Wojskowego Sądu Okręgowego w W. z dnia 5
grudnia 2013 r.,

**1. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok w części dotyczącej
uniewinnienia D. M. od popełnienia czynu z art. 18 § 2 k.k. w zw. z
art. 271 § 3 k.k., a w pozostałej części wyrok ten uchyla i
przekazuje sprawę Wojskowemu Sądowi Okręgowemu w W. do
ponownego rozpoznania;**

**2. kosztami procesu w części dotyczącej D. M. obciąża Skarb
Państwa.**

UZASADNIENIE

Ppłk rez. lek. I. C. oskarżony został o to, że:

„1/ w dniu 7 sierpnia 2006r. o godz. 9:16 w gabinecie ordynatora Oddziału [...] Szpitala [...], jako funkcjonariusz publiczny, żołnierz służby czynnej, w związku z pełnieniem funkcji publicznej na stanowisku Ordynatora Oddziału [...], przyjął korzyść majątkową w postaci butelki alkoholu marki „FINLANDIA” o pojemności 0,75 l o wartości nie mniejszej niż 50 zł w torbie foliowej tzw. „reklamówce” od ustalonej osoby cywilnej - kobiety, tj. o popełnienie przestępstwa z art. 228 § 1 kk;

2/ w dniu 8 sierpnia 2006r. o godz. 10:35 w gabinecie ordynatora Oddziału [...], jako funkcjonariusz publiczny, żołnierz służby czynnej, w związku z pełnieniem funkcji publicznej na stanowisku ordynatora [...], przyjął korzyść majątkową w postaci pieniędzy w banknocie o łącznej wartości 100 zł od ustalonej osoby cywilnej - kobiety, w zamian za zachowanie stanowiące naruszenie przepisów prawa w ten sposób, że po przyjęciu tego banknotu schował go do pozostającej w jego dyspozycji torby, a następnie wystawił wymienionej kobiecie zwolnienie lekarskie na okres od dnia 9 sierpnia do dnia 30 sierpnia 2006 r., tj. o popełnienie przestępstwa z art. 228 § 1 kk;

3/ w dniu 14 sierpnia 2006r. o godz. 14:16 w gabinecie ordynatora [...], jako funkcjonariusz publiczny, żołnierz służby czynnej, w związku z pełnieniem funkcji publicznej na stanowisku ordynatora [...], przyjął korzyść majątkową w postaci pieniędzy w banknocie o łącznej wartości 100 zł od ustalonej osoby cywilnej - kobiety, w ten sposób, że po przyjęciu tego banknotu schował go do pozostającej w jego dyspozycji torby, a następnie dokonał zapisów w dokumentacji medycznej wymienionej kobiety o jej stanie zdrowia przeznaczonej dla komisji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, tj. o popełnienie przestępstwa z art. 228 § 1 kk;

4/ w dniu 19 sierpnia 2006r. o godz. 12:00 w gabinecie ordynatora [...], jako funkcjonariusz publiczny, żołnierz służby czynnej, w związku z pełnieniem funkcji publicznej na stanowisku ordynatora [...], przyjął od ustalonej osoby cywilnej -

mężczyzny korzyść majątkową w postaci pieniędzy w banknocie o łącznej wartości 50 zł, tj. o popełnienie przestępstwa z art. 228 § 1 kk;

5/ w dniu 21 sierpnia 2006r. o godz. 10:07 w gabinecie ordynatora [...], jako funkcjonariusz publiczny, żołnierz służby czynnej, w związku z pełnieniem funkcji publicznej na stanowisku ordynatora [...], przyjął korzyść majątkową w postaci butelki alkoholu od ppłk A. P., w zamian za zachowanie stanowiące naruszenie przepisów prawa w ten sposób, że w zamian za otrzymany alkohol wbrew art. 42 Ustawy o zawodzie lekarza i lekarza dentysty z dnia 5 grudnia 1996r. (tekst jednolity: Dz.U. Nr 226 z 2005r. poz. 1943 z późn. zm.) nie przeprowadzając badania lekarskiego i nie orzekając o stanie zdrowia pacjenta, wystawił dokumenty w postaci zwolnienia lekarskiego na okres 17 - 30.08.2006 r. oraz zaświadczenia lekarskiego o zwolnieniu ze szkolenia fizycznego i służb na okres 50 dni, pomimo iż ppłk P. był zdolny do wykonywania tych obowiązków, tj. o popełnienie przestępstwa z art. 228 § 3 kk;

6/ w dniu 21 sierpnia 2006 r. o godz. 10:07 w gabinecie ordynatora [...], jako funkcjonariusz publiczny, żołnierz służby czynnej, w związku z pełnieniem funkcji publicznej na stanowisku ordynatora [...], działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wbrew art. 42 ustawy o zawodzie lekarza i lekarza dentysty z dnia 5 grudnia 1996r. (tekst jednolity: Dz.U. Nr 226 z 2005r. poz. 1943 z późn. zm.) nie przeprowadzając badania lekarskiego i nie orzekając o stanie zdrowia pacjenta, będąc uprawnionym do wystawienia dokumentów w postaci zwolnienia lekarskiego i recepty, wystawił dokumenty w postaci zwolnienia lekarskiego na okres 17-30.08.2006r. oraz zaświadczenia lekarskiego o zwolnieniu ze szkolenia fizycznego i służb na okres 50 dni, poświadczając w nich nieprawdę co do okoliczności mającej znaczenie prawne, tj. niezdolności ppłk. P. do wykonywania obowiązków wynikających ze służby wojskowej, pomimo iż ppłk P. był zdolny do wykonywania tych obowiązków, tj. o popełnienie przestępstwa z art. 271 § 3 kk;

7/ w dniu 31 sierpnia 2006r. po godz. 19:00 w gabinecie ordynatora [...], jako osoba uprawniona do wystawienia dokumentu w postaci zaświadczenia lekarskiego, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej w postaci alkoholu,

poświadczył nieprawdę co do okoliczności mającej znaczenie prawne w ten sposób, że wystawił na nazwisko M. K., nie przeprowadzając badania lekarskiego wymienionej, która wówczas nie była obecna w gabinecie, zaświadczenie lekarskie o stanie zdrowia uwzględniające dzień 7 września 2006r., tj. o popełnienie przestępstwa z art. 271 § 3 kk;

8/ w dniu 20 września 2006r. o godz. 9:41 w gabinecie ordynatora [...], jako funkcjonariusz publiczny, żołnierz służby czynnej, w związku z pełnieniem funkcji publicznej na stanowisku ordynatora [...], przyjął korzyść majątkową w postaci pieniędzy w banknocie o nominale 100 zł od ustalonej osoby cywilnej, w ten sposób, że po przyjęciu tego banknotu schował go do pozostającej w jego dyspozycji torby, a następnie wystawił zwolnienie lekarskie i zaświadczenie potwierdzające wymagania przez nią opieki lekarskiej i stałego leczenia jej choroby, tj. o popełnienie przestępstwa z art. 228 § 1 kk”.

Ppłk rez. A. P. oskarżony został o to, że:

„1/ w dniu 21 sierpnia 2006r. o godz. 10:07 w gabinecie ordynatora [...], działając w celu skłonienia osoby pełniącej funkcję publiczną do naruszenia przepisu prawa poprzez wydanie dokumentu poświadczającego nieprawdę co do okoliczności mającej znaczenie prawne w postaci zwolnienia lekarskiego oraz zaświadczenia lekarskiego, udzielił korzyści majątkowej funkcjonariuszowi publicznemu - żołnierzowi służby czynnej ppłk. I. C. pełniącemu zawodową służbę wojskową na stanowisku ordynatora [...] wspomnianego szpitala, w ten sposób, że przekazał ppłk. C. butelkę alkoholu w zamian za wydanie bez przeprowadzenia badania lekarskiego wskazanego wyżej zwolnienia lekarskiego i zaświadczenia, potwierdzającego jego niezdolność do wykonywania obowiązków wynikających ze służby wojskowej, pomimo iż faktycznie był zdolny do wykonywania tych obowiązków, tj. o popełnienie przestępstwa z art. 229 § 3 kk;

2/ w dniu 21 i 22 sierpnia 2006r. posłużył się dokumentem w postaci zwolnienia lekarskiego wystawionego na swoje nazwisko, a wydanego przez ppłk. lek. I. C. [...], w którym to dokumencie wymieniony lekarz poświadczył nieprawdę co do okoliczności mającej znaczenie prawne niezdolności do wykonywania obowiązków

wynikających ze służby wojskowej, pomimo iż faktycznie ppłk P. był zdolny do wykonywania tych obowiązków, w ten sposób, że za pomocą faksu, a następnie za pośrednictwem Poczty Polskiej P.P. przesłał wspomniane zwolnienie do Oddziału Kadr macierzystej Jednostki Wojskowej [...], w następstwie czego usprawiedliwił swoją nieobecność w miejscu pełnienia służby wojskowej na okres dni dziesięciu od daty wystawienia zwolnienia, tj. o popełnienie przestępstwa z art. 273 kk”.

D. M. oskarżony został o to, że:

„ w dniu 31 sierpnia 2006r. po godz. 19:01 w gabinecie ordynatora [...], chcąc, aby ppłk lek. I. C. dokonał czynu zabronionego w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, nakłaniał wymienionego oficera do poświadczenia w dokumencie nieprawdy co do okoliczności mającej znaczenie prawne do którego wystawienia ppłk lek. C. był uprawniony z tytułu prowadzenia prywatnej praktyki lekarskiej, w ten sposób, że przekazał ppłk. lek. C. butelkę alkoholu w zamian za wydanie zaświadczenia lekarskiego na nazwisko M. K. uwzględniającego dzień 7 września 2006r., pomimo nie przeprowadzenia badania lekarskiego wymienionej, w wyniku czego ppłk lek. I. C. po przyjęciu tego alkoholu wbrew art. 42 Ustawy o zawodzie lekarza i lekarza dentystry z dnia 5 grudnia 1996r. (tekst jednolity: Dz.U. Nr 226 z 2005r. poz. 1943 z późn. zm.) nie przeprowadzając badania lekarskiego i nie orzekając o stanie zdrowia, po telefonicznym uzgodnieniu przez D. M. z kobietą o imieniu M. okresu, na który ma być wydane zaświadczenie, wystawił na nazwisko M. K., która wówczas była nieobecna w gabinecie, zaświadczenie lekarskie o stanie zdrowia uwzględniające dzień 7 września 2006r. stwierdzające jej niezdolność do zajęć na studiach w dniach 1-11 września 2006r., oraz opatrzył ten dokument pieczęcią Indywidualnej Praktyki [...], oraz pieczęcią imienną i podpisem, tj. o popełnienie przestępstwa określonego w art. 18 § 2 kk w zw. z art. 271 § 3 kk”.

Wojskowy Sąd Okręgowy w W. wyrokiem z dnia 5 grudnia 2013r., wydanym w sprawie So .../08, orzekł, iż:

„ I. na podstawie art. 414 § 1 kpk w zw. z art. 17 § 1 pkt.2 kpk oskarżonego **ppłk rez. lek. I. C.** uniewinnia od zarzutu popełnienia inkryminowanego w pkt. 1 aktu oskarżenia czynu zabronionego, tj. od przestępstwa określonego w art. 228 § 1 kk;

II. na podstawie art. 414 § 1 kpk w zw. z art. 17 § 1 pkt.2 kpk oskarżonego **ppłk rez. lek. I. C.** uniewinnia od zarzutu popełnienia inkryminowanego w pkt. 7 aktu oskarżenia czynu zabronionego, tj. od przestępstwa określonego w art. 271 § 3 kk;

III. na podstawie art. 632 pkt.2 kpk oraz art. 633 kpk koszty procesu w 1/12 ponosi Skarb Państwa;

IV. oskarżonego **ppłk rez. lek. I. C.** uznaje za winnego tego, że:

w dniu 8 sierpnia 2006 roku jako funkcjonariusz publiczny z tytułu pełnienia czynnej służby wojskowej na stanowisku ordynatora [...], w celu osiągnięcia korzyści majątkowej przekroczył swoje uprawnienia na zajmowanym stanowisku, postępując w ten sposób, że w godzinach służbowego urzędowania w gabinecie ordynatora zlokalizowanym na terenie przedmiotowego szpitala wojskowego, przyjął jako prywatnego pacjenta B. C., a następnie po zakończonej wizycie od w/wym. pacjentki otrzymał tytułem wynagrodzenia kwotę 100 złotych, a którym to postępowaniem działał na szkodę interesu publicznego, tj. za winnego popełnienia przestępstwa określonego w art. 231 § 2 kk;

V. oskarżonego **ppłk rez. lek. I. C.** uznaje za winnego tego, że:

w dniu 14 sierpnia 2006 roku jako funkcjonariusz publiczny z tytułu pełnienia czynnej służby wojskowej na stanowisku ordynatora [...], w celu osiągnięcia korzyści majątkowej przekroczył swoje uprawnienia na zajmowanym stanowisku, postępując w ten sposób, że w godzinach służbowego urzędowania w gabinecie ordynatora zlokalizowanym na terenie przedmiotowego szpitala wojskowego, przyjął jako prywatnego pacjenta B. Z., a następnie po zakończonej wizycie od w/wym. pacjentki otrzymał tytułem wynagrodzenia kwotę 100 złotych, a którym to postępowaniem działał na szkodę interesu publicznego, tj. za winnego popełnienia przestępstwa określonego w art. 231 § 2 kk;

VI. oskarżonego **ppłk rez. lek. I. C.** uznaje za winnego tego, że:

w dniu 19 sierpnia 2006 roku jako funkcjonariusz publiczny z tytułu pełnienia czynnej służby wojskowej na stanowisku ordynatora [...], w celu osiągnięcia korzyści majątkowej przekroczył swoje uprawnienia na zajmowanym stanowisku, postępując w ten sposób, że w godzinach służbowego urzędowania w gabinecie ordynatora zlokalizowanym na terenie przedmiotowego szpitala wojskowego,

przyjął jako prywatnego pacjenta, a następnie po zakończonej wizycie od w/wym. pacjenta otrzymał tytułem wynagrodzenia kwotę 50 złotych, a którym to postępowaniem działał na szkodę interesu publicznego, tj. za winnego popełnienia przestępstwa określonego w art. 231 § 2 kk;

VII. oskarżonego ppłk rez. lek. I. C. uznaje za winnego tego, że:

w dniu 20 września 2006 roku jako funkcjonariusz publiczny z tytułu pełnienia czynnej służby wojskowej na stanowisku ordynatora [...], w celu osiągnięcia korzyści majątkowej przekroczył swoje uprawnienia na zajmowanym stanowisku, postępując w ten sposób, że w godzinach służbowego urzędowania w gabinecie ordynatora zlokalizowanym na terenie przedmiotowego szpitala wojskowego, przyjął jako prywatnego pacjenta B. C., a następnie po zakończonej wizycie od w/wym. pacjentki otrzymał tytułem wynagrodzenia kwotę 100 złotych, a którym to postępowaniem działał na szkodę interesu publicznego, tj. za winnego popełnienia przestępstwa określonego w art. 231 § 2 kk;

VIII. oskarżonego ppłk rez. lek. I. C. uznaje za winnego tego, że:

w dniu 21 sierpnia 2006 roku jako funkcjonariusz publiczny z tytułu pełnienia czynnej służby wojskowej na stanowisku ordynatora [...], w godzinach służbowego urzędowania, w gabinecie ordynatora zlokalizowanym na terenie przedmiotowego szpitala wojskowego, przyjął korzyść majątkową w postaci alkoholu, tj. butelki wódki marki <<FINLANDIA>> o poj. 0,7 litra o wartości nie mniejszej niż 50 złotych od ppłk A. P. w zamian za zachowanie stanowiące naruszenie przepisów prawa, postępując w ten sposób, że w zamian za otrzymany alkohol a wbrew obowiązkowi wynikającemu z zapisu zawartego w art. 42 Ustawy z dnia 5 grudnia 1996 roku <<o zawodach lekarza i lekarza dentysty>> nakazującemu lekarzowi orzekać o stanie zdrowia określonej osoby po uprzednim osobistym jej zbadaniu, tj. nie badając rzeźzonego pacjenta, wystawił na jego rzecz z datą wsteczną zaświadczenie lekarskie [...], poświadczające nieprawdę co do okoliczności mającej znaczenie prawne, tj. o niezdolności ppłk A. P. do pracy w okresie od 17 sierpnia do 30 sierpnia 2006 roku, jak również zaświadczenie o zwolnieniu go ze szkolenia fizycznego i służb na okres 50 dni, tj. za winnego popełnienia przestępstwa określonego w art. 228 § 3 kk w zb. z art. 271 § 3 kk (...);

X. oskarżonego ppłk. rez. A. P. uznaje za winnego:

- popełnienia czynu zabronionego zarzuconego mu w pkt. 1 aktu oskarżenia, stanowiącego przestępstwo określone w art. 229 § 3 kk,
 - popełnienia czynu zabronionego zarzuconego mu w pkt. 2 aktu oskarżenia, stanowiącego przestępstwo określone w art. 273 kk (...),
- XII.** na podstawie art. 414 § 1 kpk w zw. z art. 17 § 1 pkt 2 kpk oskarżonego cyw. **D. M.** uniewinnia od zarzutu popełnienia inkryminowanego mu w akcie oskarżenia czynu zabronionego, tj. od przestępstwa określonego w art. 18 § 2 kk w zw. z art. 271 § 3 kk;
- XIII.** na podstawie art. 632 pkt 2 kpk oraz art. 633 kpk koszty procesu w 4/12 ponosi Skarb Państwa”.

Za tak opisane i zakwalifikowane przestępstwa wymierzył oskarżonemu ppłk. rez. lek. I. C. kary: po roku pozbawienia wolności i po 30 stawek dziennych grzywny, ustalając każdorazowo wysokość stawki dziennej na kwotę 100 zł. W miejsce jednostkowych kar pozbawienia wolności i grzywny wymierzył mu karę łączną roku i sześciu miesięcy pozbawienia wolności i 100 stawek dziennych grzywy, ustalając wysokość stawki dziennej na kwotę 100 zł. Wykonanie kary łącznej pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na okres próby trzech lat, zaś na poczet kary łącznej grzywny zaliczył okres rzeczywistego pozbawienia wolności oskarżonego od 12 października 2006 r. do 23 stycznia 2007 r., ustalając, że dzień pozbawienia wolności równy jest dwóm stawkom dziennym grzywny i uznając karę grzywny za wykonaną w całości. Na podstawie art. 45 § 1 k.k. orzekł wobec tego oskarżonego przepadek korzyści majątkowych pochodzących z przestępstwa w wysokości 400 zł.

Natomiast za przypisane oskarżonemu ppłk. rez. A. P. przestępstwa wymierzył:

- na podstawie art. 229 § 3 k.k. (za przestępstwo opisane i zakwalifikowane w punkcie 1 aktu oskarżenia) karę roku pozbawienia wolności,
- na podstawie art. 273 k.k. (za przestępstwo opisane i zakwalifikowane w punkcie 2 aktu oskarżenia) karę trzech miesięcy pozbawienia wolności.

W miejsce jednostkowych kar pozbawienia wolności wymierzył temu oskarżonemu karę łączną roku pozbawienia wolności, której wykonanie warunkowo zawiesił na trzyletni okres próby.

Na podstawie art. 71 § 1 k.k. wymierzył oskarżonemu karę 20 stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość stawki dziennej na kwotę 100 zł, na poczet której zaliczył mu okres rzeczywistego pozbawienia wolności w dniach 11 i 12 października 2006 r., przyjmując, iż dzień pozbawienia wolności równy jest dwóm stawkom dziennym grzywny i uznając, że kara grzywny została wykonana do wysokości czterech stawek dziennych.

Wyrok ten zaskarżyli apelacjami: prokurator Wojskowej Prokuratury Garnizonowej – na niekorzyść wszystkich oskarżonych oraz obrońcy oskarżonych I. C. i A. P.

Prokurator zaskarżył wyrok w części dotyczącej:

„1. uniewinnienia w pkt.: I i II zaskarżonego wyroku ppłk. rez. lek. med. I. C. od zarzutu popełnienia występków określonych w art. 228 § 1 k.k. i art. 271 § 3 k.k. opisanych w pkt. 1 i 7 aktu oskarżenia,
2. uniewinnienia w pkt. XII zaskarżonego wyroku cyw. D. M. od popełnienia występkę określonego w art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 271 § 3 k.k. opisanego w akcie oskarżenia,
3. przypisania w pkt.: IV, V, VI i VII zaskarżonego wyroku oskarżonemu ppłk. rez. I. C. popełnienia występków określonych w art. 231 § 2 k.k., a opisanych w pkt. 2, 3, 4 i 8 aktu oskarżenia,
4. orzeczenia w pkt. X zaskarżonego wyroku wobec oskarżonego ppłk. rez. A. P. grzywny na podstawie art. 71 § 1 k.k.”
i zarzucił:

„1. w zakresie pkt. I zaskarżonego wyroku błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mający wpływ na treść tego orzeczenia poprzez uznanie, iż zachowanie ppłk. rez. lek. med. I. C. polegające na przyjęciu, iż wręczona w dniu 7 sierpnia 2006r. przez ustaloną kobietę butelka alkoholu marki „Finlandia” o poj. 0,75 l. i wartości 75 zł stanowiła formę podziękowania za proces

jej leczenia, podczas gdy zgromadzony materiał dowodowy w postaci: zapisów audio-video, dokumentacji medycznej dotyczącej A. C., zeznań A. C., wyjaśnień ppłk. rez. lek. I. C. - wskazuje, iż przedmiotowa butelka alkoholu została wręczona jako korzyść majątkowa w związku z przyjęciem wspomnianej osoby i udzieleniem jej świadczenia medycznego w ramach publicznej opieki zdrowotnej, a więc w związku z pełnieniem przez oskarżonego ppłk. rez. lek. med. I. C. funkcji publicznej, co prowadzi do przypisania wymienionemu sprawstwa przestępstwa określonego w art. 228 § 1 k.k.,

2. w zakresie pkt. II zaskarżonego wyroku błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mający wpływ na treść tego orzeczenia polegający na przyjęciu, iż ppłk. rez. lek. med. I. C. w dniu 31 sierpnia 2006r. wystawił dokument w postaci zaświadczenia lekarskiego określającego stan zdrowia M. K. pomimo nie przeprowadzenia badania lekarskiego nie działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej czy też osobistej co stanowiło delikt dyscyplinarny, podczas gdy ze zgromadzonych dowodów w postaci: zeznań [...], wyjaśnień D. M., zaświadczenia lekarskiego z dnia 31 sierpnia 2006r., wyjaśnień ppłk. rez. lek. med. I. C. - wynika, że oskarżony pomimo nieprzeprowadzenia badania M. K. poświadczył nieprawdę co do okoliczności mającej znaczenie prawne działając przy tym w celu osiągnięcia przez wymienioną korzyści osobistej przejawiającej się w usprawiedliwieniu nieobecności w trakcie szkolenia organizowanego przez uczelnię, której studentką M. K. pozostawała, co prowadzi do przypisania wymienionemu sprawstwa przestępstwa określonego w art. 271 § 3 k.k.,

3. w zakresie pkt. XII zaskarżonego wyroku błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mający wpływ na treść tego orzeczenia polegający na przyjęciu, iż cyw. D. M. nakłaniając ppłk. rez. lek. med. I. C. do wystawienia w dniu 31 sierpnia 2006r. dokumentu w postaci zaświadczenia lekarskiego określającego stan zdrowia M. K. pomimo nie przeprowadzenia badania lekarskiego nie działał w celu osiągnięcia przez inne osoby korzyści majątkowej czy też osobistej, podczas gdy zgromadzone dowody w postaci: zeznań [...], wyjaśnień D. M., zaświadczenia lekarskiego z dnia 31 sierpnia 2006r., wyjaśnień ppłk. rez. lek. med. I. C. - wskazują, iż wymieniony oskarżony nakłaniał

wymienionego oficera do poświadczenia nieprawdy co do okoliczności mającej znaczenie prawne działając przy tym w celu osiągnięcia przez M. K. korzyści osobistej przejawiającej się w usprawiedliwieniu nieobecności w trakcie szkolenia organizowanego przez uczelnię, której studentką pozostawała, co prowadzi do przypisania wymienionemu sprawstwa przestępstwa określonego w art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 271 § 3 k.k.,

4. w zakresie pkt. IV zaskarżonego wyroku błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mający wpływ na treść tego orzeczenia polegający na uznaniu, iż w dniu 8 sierpnia 2006r. ppłk. rez. lek. med. I. C. przyjął odpłatnie w gabinecie ordynatora oddziału [...] w ramach prywatnej praktyki lekarskiej pacjentkę podczas, gdy przeprowadzone w sprawie dowody tj. zapisy audio-video, zeznania B. C., dokumentacja medyczna dotycząca B. C., wyjaśnienia ppłk. rez. lek. med. I. C. wskazujące na fakt uprzedniej rejestracji wymienionej w przychodni szpitala, diagnozowania pacjentki w oparciu o dokumentację medyczną pozostającą w zasobach szpitala i wystawienie dokumentacji opatrzonej pieczęciami służbowymi szpitala dowodzą tego, że w dniu 8 sierpnia 2006r. pacjentka została przyjęta przez oskarżonego w ramach publicznej opieki zdrowotnej, a więc w związku z pełnieniem przez oskarżonego ppłk. rez. lek. med. I. C. funkcji publicznej, co w połączeniu z ustalonym faktem wręczenia przez pacjentkę oskarżonemu korzyści majątkowej w wysokości 100 zł, co prowadzi do przypisania wymienionemu sprawstwa przestępstwa określonego w art. 228 § 1 k.k.,

5. w zakresie pkt. V zaskarżonego wyroku błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mający wpływ na treść tego orzeczenia polegający na uznaniu, iż w dniu 14 sierpnia 2006r. ppłk. rez. lek. med. I. C. przyjął odpłatnie w gabinecie ordynatora [...] w ramach prywatnej praktyki lekarskiej pacjentkę podczas, gdy przeprowadzone w sprawie dowody, tj. zeznania B. Z., zapisy audio-video, dokumentacja medyczna dotycząca B. Z. wyjaśnienia ppłk. rez. lek. med. I. C. wskazujące na fakt diagnozowania i wystawienia dokumentacji medycznej opatrzonej pieczęciami służbowymi szpitala przeznaczonej dla potrzeb ZUS dowodzą tego, że pieniądze w kwocie 100 zł zostały przyjęte w dniu 14 sierpnia 2006r. przez oskarżonego w związku z udzieleniem pacjentce świadczenia

medycznego w ramach publicznej opieki zdrowotnej, a więc w związku z pełnieniem przez oskarżonego ppłk. rez. lek. med. I. C. funkcji publicznej, co prowadzi do przypisania wymienionemu sprawstwa przestępstwa określonego w art. 228 § 1 k.k.,

6. w zakresie pkt. VI zaskarżonego wyroku błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mający wpływ na treść tego orzeczenia polegający na przyjęciu, iż dniu w 19 sierpnia 2006r. ppłk. rez. lek. med. I. C. przyjął odpłatnie w gabinecie ordynatora [...] w ramach prywatnej praktyki lekarskiej pacjenta podczas, gdy zgromadzone dowody tj.: zeznania cyw. D. W., dokumentacji medycznej dotyczącej wymienionego, zapisy audio-video, wyjaśnienia ppłk. rez. lek. med. I. C. wskazujące na fakt uprzedniej rejestracji pacjenta w przychodni szpitala, diagnozowanie pacjenta w oparciu o dokumentację medyczną pozostającą w zasobach szpitala oraz wystawienie dokumentów opatrzonych pieczęciami służbowymi szpitala dowodzą tego, że w dniu 19 sierpnia 2006r. pieniądze w kwocie 50 zł zostały przyjęte przez oskarżonego w związku z udzieleniem pacjentowi świadczenia medycznego w ramach publicznej opieki zdrowotnej, a więc w związku z pełnieniem przez oskarżonego ppłk. rez. lek. med. I. C. funkcji publicznej, co prowadzi do przypisania wymienionemu sprawstwa przestępstwa określonego w art. 228 § 1 k.k.,

7. w zakresie pkt. VII zaskarżonego wyroku błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mający wpływ na treść tego orzeczenia polegający na przyjęciu, iż w dniu 20 września 2006r. ppłk. rez. lek. med. I. C. przyjął odpłatnie w gabinecie ordynatora [...] w ramach prywatnej praktyki lekarskiej pacjentkę podczas, gdy zgromadzone dowody, tj.: zapisy audio-video, zeznania B. C., dokumentacji medycznej dotycząca B. C., wyjaśnienia ppłk. rez. lek. med. I. C. wskazujące na fakt uprzedniej rejestracji pacjentki w przychodni, diagnozowanie pacjentki w oparciu o dokumentację medyczną pozostającą w zasobach szpitala oraz wystawienie dokumentacji opatrzonej pieczęciami służbowymi szpitala dowodzą tego, że w dniu 20 września 2006r. pieniądze w kwocie 100 zł zostały przyjęte przez oskarżonego w związku z udzieleniem pacjentce świadczenia medycznego w ramach publicznej opieki zdrowotnej, a więc w związku z pełnieniem przez oskarżonego ppłk. rez. lek. med. I. C. funkcji

publicznej, co prowadzi do przypisania wymienionemu sprawstwa przestępstwa określonego w art. 228 § 1 k.k.”

oraz

„obrazę przepisu prawa karnego materialnego, a mianowicie art. 71 § 1 k.k. polegającą na orzeczeniu grzywny wobec oskarżonego ppłk. rez. A. P. na podstawie tego przepisu podczas, gdy jej orzeczenie było możliwe jedynie na podstawie art. 33 § 2 k.k. za przypisany oskarżonemu występpek określony w art. 228 § 3 k.k.”

Formułując cytowane zarzuty, prokurator wniósł o:

„1. uchylenie orzeczenia w zakresie pkt. I, II i XII oraz IV, V, VI, VII zaskarżonego wyroku i przekazanie w tym zakresie sprawy sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania,

2. zmianę orzeczenia w zakresie pkt. X zaskarżonego wyroku poprzez orzeczenie w stosunku do oskarżonego ppłk. rez. A. P. grzywny w postaci 20 stawek dziennych w wysokości 100 zł każda na podstawie art. 33 § 2 k.k. obok kary pozbawienia wolności orzeczonej za przestępstwo określone w art. 228 § 3 k.k.”

Obrońca oskarżonego I. C. zarzucił zaskarżonemu orzeczeniu:

„I. odnośnie uznania winy i skazania za popełnienie czynu określonego w pkt VIII części dyspozytywnej wyroku:

A. Obrazę przepisów postępowania, mogącą mieć wpływ na treść wyroku, a ściśle:

1. art. 410 k.p.k. poprzez całkowite pominięcie w analizie materiału dowodowego, jako nie mogącej mieć istotnego znaczenia, zeznań św. dr R. - lekarza prowadzącego osk. P. - na temat przyczyn skierowania tego ostatniego do dr C., a także informacji jakiej mu udzielił o stanie zdrowia P., podczas gdy pominięcie tego dowodu miało istotny wpływ na treść orzeczenia;

2. art. 4 k.p.k., art. 5 k.p.k. oraz art. 7 k.p.k. poprzez selektywną i dowolną ocenę dowodów, wyrażającą się w pomijaniu okoliczności świadczących na korzyść oskarżonego oraz naruszeniu zasad logicznego rozumowania i doświadczenia życiowego w procesie wyrokowania,

3. art. 424 § 1 k.p.k. poprzez sporządzenie uzasadnienia, w którym brak jest ustosunkowania się do wszystkich dowodów przeprowadzonych w sprawie, zaś uzasadnienie prawne ogranicza się do ogólnikowych definicji i komentarzy teoretycznych bez ich indywidualnego odniesienia do okoliczności danej sprawy;

B. Błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia i mający wpływ na jego treść, a wyrażający się w bezpodstawnym uznaniu, że:

a) osk. dr I. C., przyjmując w gabinecie w dniu 21.08.2006 r. osk. P. przed wystawieniem zwolnienia lekarskiego i zaświadczenia o zwolnieniu z zajęć WF, miał obowiązek osobistego fizykalnego zbadania pacjenta;

b) osk. dr I. C., wystawiając w/wym. zwolnienie i zaświadczenie poświadczyl umyślnie nieprawdę, co do okoliczności mającej znaczenie prawne;

c) osk. dr I. C., w związku z pełnieniem funkcji publicznej, wystawiając w/wym. dokumenty, uczynił to w celu osiągnięcia korzyści majątkowej w postaci butelki wódki „Finlandia”, którą przyjął od osk. P.

II. Odnośnie uznania winy i skazania za popełnienie czynów określonych w pkt, pkt IV - VII części dyspozytywnej wyroku.

A. Obrazę przepisów postępowania, mogącą mieć wpływ na treść wyroku, a konkretnie art. 424 § 1 pkt 2 k.p.k. poprzez brak w uzasadnieniu wyroku argumentacji prawnej:

a) dlaczego sąd uznał, że *tempore criminis* oskarżony działał jako funkcjonariusz publiczny;

b) jakie konkretnie i gdzie stypizowane uprawnienia przekroczył oskarżony;

c) w czym konkretnie wyrażało się działanie oskarżonego na szkodę interesu prywatnego lub publicznego;

d) dlaczego sąd uznał (przyjmując że oskarżony przyjmował w swoim gabinecie w szpitalu pacjentów prywatnych i na zasadach prywatnych), iż nie miał prawa - na zasadzie umowy z tymi pacjentami - przyjąć od nich zapłaty za wizytę, a w związku

z tym, że przyjęcie w tych warunkach zapłaty jest równoznaczne z działaniem w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, tj. z niskich pobudek;

B. Obrazę prawa materialnego, tj. art. 231 § 2 kk, poprzez zakwalifikowanie zachowań oskarżonego, jako wypełniających znamiona tego przepisu”

i wniósł o uniewinnienie oskarżonego od popełnienia przypisanych mu czynów.

Obrońca oskarżonego A. P., zaskarżając wyrok Sądu pierwszej instancji w zakresie rozstrzygnięć dotyczących tego oskarżonego, zarzuciła:

„I. obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść orzeczenia, a w szczególności:

1. art. 4 k.p.k. oraz art. 7 k.p.k., polegającą na całkowicie dowolnej ocenie zgromadzonego materiału dowodowego oraz oparciu orzeczenia wyłącznie na wątpliwych dowodach i okolicznościach obciążających, z pominięciem dowodów przemawiających na korzyść oskarżonego, poprzez:

a) bezgraniczne danie wiary kopii stanowiącej odzyskane dane zawarte na pierwotnych źródłach dowodowych, będących zapisami audio-video opatrzonymi klauzulą niejawności oraz stenogramom sporządzonym z odtworzenia w/w odzyskanych danych, i oparcie na nich ustaleń faktycznych w zakresie odpowiedzialności karnej osk. ppłk rez. A. P., w sytuacji gdy autentyczność i wierność odzyskanego materiału audio-video jest rażąco wątpliwa, a nadto pozostały zgromadzony w sprawie materiał dowodowy nie potwierdza w sposób jednoznaczny i niebudzący wątpliwości okoliczności, które w/w dane przedstawiają po ich odzyskaniu,

b) nie danie wiary wyjaśnieniom osk. ppłk rez. A. P., który na rozprawie w dniu 1 grudnia 2008r. potwierdzając treść swoich wyjaśnień złożonych w toku postępowania przygotowawczego, nie przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynów, a przyznał jedynie istnienie poszczególnych faktów zdarzeń z dnia 21 i 22 sierpnia 2006r., zaś wyjaśnienia które składał w postępowaniu przygotowawczym, jak i sądowym są konsekwentne, a nadto znajdują potwierdzenie w treści wyjaśnień złożonych przez osk. ppłk I. C. oraz zeznań świadka A. R.,

c) nie danie wiary wyjaśnieniom osk. ppłk I. C., który w toku całego procesu złożył spójne i logiczne wyjaśnienia, dotyczące okoliczności przekazania przez osk. ppłk rez. A. P. butelki alkoholu oraz wystawienia dla wymienionego zwolnienia lekarskiego oraz zaświadczenia lekarskiego,

d) całkowite pominięcie zeznań świadka A. R., mimo, iż wymieniony na rozprawie w dniu 22 grudnia 2008r. złożył stanowcze i spójne zeznania dotyczące przyczyn i okoliczności wystawienia osk. ppłk rez. A. P. zwolnienia lekarskiego oraz zaświadczenia lekarskiego przez osk. ppłk I. C., dotychczasowego przebiegu choroby i leczenia oraz stanu zdrowia osk. ppłk rez. A. P. w dniu 21 sierpnia 2006r.

2) art. 366 § 1 k.p.k. polegającą na nie wyjaśnieniu wszystkich istotnych okoliczności sprawy:

a) dotyczących nie ustalenia przez Sąd I instancji faktycznego stanu zdrowia osk. ppłk rez. A. P. w okresie inkryminowanym, jak również jego zdolności do wykonywania obowiązków wynikających ze służby wojskowej,

b) dotyczących niewyjaśnienia i niezwyfikowania przez Sąd I instancji, czy odzyskane dane informatyczne zawarte na dowodowych płytach DVD stanowią wierną kopię materiału dowodowego zapisanego na oryginalnym nośniku informacji, niedotkniętą jakąkolwiek próbą ingerencji, bądź modyfikacji tych danych, a w szczególności, czy zachowana została kolejność konkretnych zdarzeń, które miały miejsce w dniu 21 sierpnia 2006r., w zakresie, w jakim dotyczą osk. ppłk rez. A. P.

(art. 438 pkt 2 k.p.k.)

II. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, który miał wpływ na jego treść:

a) polegający na przyjęciu, że butelka alkoholu przekazana osk. ppłk I. C. przez osk. ppłk rez. A. P. w dniu 21 sierpnia 2006r. stanowiła korzyść majątkową, w zamian za wydanie przez osk. ppłk I. C. zwolnienia lekarskiego oraz zaświadczenia lekarskiego oskarżonemu ppłk rez. A. P., w sytuacji gdy:

- butelka alkoholu - wódki marki Finlandia - była jedynie symbolicznym wyrazem podziękowania za opiekę osk. ppłk I. C. nad żoną osk. ppłk rez. A. P. i przekazana została po przyjęciu żony oskarżonego do Szpitala [...],

- wydanie zwolnienia lekarskiego oraz zaświadczenia lekarskiego osk. ppłk rez. A. P. nastąpiło na osobistą prośbę lekarza prowadzącego oskarżonego - A. R. skierowaną do osk. ppłk I. C. i nie było uwarunkowane wręczeniem przez osk. ppłk rez. A. . butelki alkoholu,

b) polegający na przyjęciu, że osk. ppłk I. C. wydał zaświadczenie lekarskie i zwolnienie lekarskie bez przeprowadzenia badania lekarskiego osk. ppłk rez. A. P., w sytuacji gdy:

- osk. ppłk I. C. znał dotychczasowy przebiegu choroby i leczenia oraz stan zdrowia osk. ppłk rez. A. P. w dniu 21 sierpnia 2006r., zważywszy, iż osobiście leczył wymienionego w 2000r., przeprowadził rozmowę telefoniczną z jego lekarzem prowadzącym - świadkiem A. R., a nadto w dniu wystawienia dokumentów, tj. w dniu 21 sierpnia 2006r. zbadał osk. ppłk rez. A. P. podczas przyjmowania jego żony na Oddział [...],

c) polegający na przyjęciu, że zwolnienie lekarskie oraz zaświadczenie lekarskie poświadczały nieprawdę co do stanu zdrowia osk. ppłk rez. A. P., a następnie, że wymieniony usprawiedliwiając swoją nieobecność w miejscu pełnienia służby wojskowej, posłużył się w/w zwolnieniem lekarskim poświadczającym nieprawdę, w sytuacji gdy:

- brak jest dostatecznych dowodów na to, iż osk. ppłk rez. A. P. w inkryminowanym okresie był zdolny do wykonywania obowiązków wynikających ze służby wojskowej,

- osk. ppłk rez. A. P. od kilkunastu lat cierpiał na choroby zwyrodnieniowe kręgosłupa, był pod stałą opieką lekarską, a w okresie bezpośrednio poprzedzającym wystawienie przez osk. ppłk I. C. w/w dokumentów, również przebywał na zwolnieniu lekarskim,

d) polegający na nieprzyjęciu przez Sąd I instancji, że stopień społecznego

niebezpieczeństwa czynu zarzucanego osk. ppłk rez. A. P. jest znikomy.

(art. 438 pkt 3 k.p.k.)”.

Podnosząc cytowane zarzuty, wniosła:

„1. o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie osk. A. P. od popełnienia czynów zarzucanych mu w pkt 1 i pkt 2 aktu oskarżenia,

2. ewentualnie o umorzenie postępowania co do osk. A.P. przy uwzględnieniu art. 17 § 1 pkt 3 k.p.k. w zw. z art. 1 § 2 k.k.

względnie

3. o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Wojskowemu Sądowi Okręgowemu w W.,
z ostrożności procesowej”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Co do zasady, wszystkie apelacje kwestionujące sposób dokonywania ustaleń przez Sąd pierwszej instancji oraz w znacznej mierze same ustalenia są trafne. (Spostrzeżenie to nie dotyczy w pełni apelacji prokuratora w części dotyczącej zarzutu aktu oskarżenia skierowanego przeciwko D. M., o czym niżej).

Podzielić bowiem należy zastrzeżenia dotyczące sposobu oceny materiału dowodowego i wynikających stąd wniosków. Bez konieczności odwoływania się wprost do poszczególnych apelacji, wskazać należy, że ta część uzasadnienia wyroku Sądu pierwszej instancji, w której zazwyczaj opisuje się ustalenia faktyczne powiela w istocie opisy czynów przypisanych oskarżonym (w szczególności oskarżonemu I. C.). Tak zaprezentowane ustalenia pozbawione są przy tym wskazania ich dowodowej podstawy, ponieważ motywy zaskarżonego wyroku nie zawierają oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego. Nie mogą bowiem spełniać tej roli pewne dygresje uczynione przy okazji dokonywania oceny prawnej ustalonych zachowań, powielającej – jak już zaznaczono – opis przypisanych oskarżonym czynów, bądź też okoliczności zawarte w tych ustaleniach bez wskazania procesu dochodzenia do części tych ocen.

Odnosząc te dość ogólne uwagi do poszczególnych zdarzeń opisanych w zarzutach aktu oskarżenia należy wskazać, że:

1. Podczas rozważań dotyczących wręczenia I. C. butelki wódki przez A. C. Wojskowy Sąd Okręgowy odwołuje się do ustaleń, z których mogą (czy wręcz mają) wynikać określone wnioski. Nawet przy braku rozważań dotyczących dowodowych podstaw takich ustaleń byłaby szansa podjęcia próby oceny ich trafności. Rzecz jednak w tym, iż takich ustaleń nie sposób odnaleźć w pisemnych motywach zaskarżonego wyroku. Tym samym nie sposób przyjąć za trafne i przekonujące próby wykazania, że wręczenie lekarzowi butelki wódki w realiach tzw. „prowincji” może być uznane za zwyczajowe wręczenie „dowodu wdzięczności”, zaś odmowa przyjęcia takowego - nietaktem wymuszającym podjęcie próby wręczenia – jak to Sąd pierwszej instancji ujmując – „lepszego prezentu”.

Pomijając już to, że nie może być różnic w stosowaniu prawa w zależności od miejsca podjętego działania i nie znajduje żadnego uzasadnienia przyjmowanie innych kryteriów ocen zachowania polegającego na wręczeniu lekarzowi butelki wódki w realiach ustalonych w rozpoznawanej sprawie, czyli – jak to ujął Sąd *meriti* – „na prowincji”, a innych w dużej aglomeracji miejskiej (by nie ograniczać tylko do m. W., mimo że WSO w W. nie zdefiniował rozumienia pojęcia „prowincja”), przedstawione przez Sąd rozumowanie jest zupełnie dowolne, a nadto niekonsekwentne. Wszak w tym samym wyroku Sąd ten uznał za przestępne wręczenie butelki wódki temu samemu lekarzowi w tym samym miejscu, tyle że przez oficera WP.

2. W odniesieniu do poświadczenia przez oskarżonego I. C. nieprawdy w zaświadczeniu wydanym M. K. Sąd pierwszej instancji pominął w swoich rozważaniach dyspozycje zawarte w art. 271 § 1 k.k. Ustalił jednak, że oskarżony I. C. wystawił zaświadczenie bez badania pacjentki, bez jakiegokolwiek z nią kontaktu, opierając się na diagnozie prawnika twierdzącego, że posiada ponadprzeciętną wiedzę medyczną. W odniesieniu do zarzutu aktu oskarżenia wyeliminował natomiast czynienie tego w celu osiągnięcia korzyści majątkowej lub osobistej.

W tym wypadku razi kolejna niekonsekwencja w zakresie oceny podobnego zachowania oskarżonego C., któremu Sąd pierwszej instancji przypisał poświadczenie nieprawdy w zaświadczeniu wydanym dla oskarżonego A. P., wg wyrokowych ustaleń, bez badania pacjenta.

3. W odniesieniu do skazania oskarżonego I. C. za przestępstwa z art. 231 § 2 k.k. Sąd pierwszej instancji ustalił, że pacjenci wskazani w opisach przypisanych oskarżonemu czynów byli pacjentami „prywatnymi” dr. C. i wizyty ich odbywały się wprawdzie w szpitalu, w gabinecie ordynatora, ale były wizytami w ramach wykonywanej przez niego prywatnej praktyki. W procesie tego rozumowania nie wziął w ogóle pod uwagę okoliczności, z których wynika, że pacjenci ci byli zarejestrowani w przychodni przyszpitalnej, że otrzymali dokumenty sygnowane przez I. C., ale i opatrzone pieczęciami szpitala jako jednostki publicznej służby zdrowia. Nie rozważył wreszcie zaistnienia w ustalonym stanie faktycznym okoliczności określonej w przepisie art. 231 § 1 k.k. – działania na szkodę interesu publicznego lub prywatnego, eksponując jedynie brak zgody na przyjmowanie przez lek. I C. pacjentów z prywatnej praktyki wyrażonej przez właściwy organ.

Wreszcie nie do przyjęcia jest wnioskowanie, że oskarżony ten działał w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, a to wobec ustalenia, iż pacjentów wskazanych w przypisanych mu przestępstwach przyjmował, wprawdzie z przekroczeniem uprawnień, ale w ramach praktyki prywatnej, którą – co oczywiste – prowadzi się również w celach merkantylnych.

Uwagi te wskazują, że rozumowanie zaprezentowane przez Sąd pierwszej instancji, w omawianym zakresie, jest bardzo uproszczone i podjęte bez logicznej analizy wszystkich istotnych okoliczności (podnoszonych w apelacjach) w jakich do opisanego postępowania oskarżonego doszło;

4. w odniesieniu do zdarzeń związanych z osobą osk. A.P. zastrzeżenia budzą:

- a) brak analizy wyjaśnień obu oskarżonych w kontekście zaprezentowanych w nich motywów dokonania poszczególnych czynności, podjęcia określonych działań,
- b) brak analizy zeznań świadka A.R.,

c) brak rozważań dotyczących rzeczywistego stanu zdrowia oskarżonego A. P. i podstawy przypisania mu posłuzenia się dokumentami poświadczającymi nieprawdę, zaś osk. I. C. – wystawienia dokumentu poświadczającego nieprawdę,

d) nieodniesienie się w procesie przyznawania waloru wiarygodności dowodowi z materiału audiowizualnego do kwestii jego rzetelności w opisie zdarzeń na nim utrwalonych. Wszak nie budzi wątpliwości, że nie przedstawiono sądowi materiału oryginalnego, a nie określono rodzaju i zakresu ingerencji w ten materiał. Tym samym, Sąd pierwszej instancji wskazując, że „dowodowy materiał audio wideo (...) w tym przypadku charakteryzuje się na tyle dobrą, czy wręcz bardzo dobrą jakością, że jego odtworzenie w toku postępowania przed sądem pozwoliło na bezproblemowe ustalenie przez sąd stanu faktycznego w tym zakresie” zadowolił się jego dobrą jakością, nie podejmując próby oceny jego choćby kompletności i rzetelności. W takiej postaci, bez niezbędnych analiz, opisany dowód nie jest zdalny – zdaniem Sądu Najwyższego – do potwierdzania czegokolwiek poza faktem spotkania obu oskarżonych i wypowiedzania określonych słów, zdań, ale już bez możliwości rzetelnej oceny ich treści i wymowy w sytuacjach np. wyrwania wypowiedzi z kontekstu czy to sytuacyjnego, czy werbalnego,

e) przyznanie waloru wiodącego dowodu winy obu oskarżonych, a w szczególności osk. A.P., złożonemu przez niego wnioskowi o dobrowolne poddanie się karze. Natomiast pogłębionej oceny wymagało poprzedzające go przyznanie sprawstwa i winy oraz towarzyszące temu okoliczności. Tym bardziej wymagało to wnikliwej analizy, jeśli zważy się, że oskarżony odwołał to przyznanie się i złożył odmienne wyjaśnienia, a nadto wskazał powody tej zmiany wyjaśnień,

f) diametralna zmiana stanowiska Sądu *a quo* (co już sygnalizowano wyżej) w zakresie prawnokarnej oceny wręczenia osk. I.C. butelki wódki „Finlandia” oraz wystawienia przez niego zaświadczenia o stanie zdrowia bez badania pacjenta. W tym samym orzeczeniu Wojskowy Sąd Okręgowy traktuje wręczenie lekarzowi pełniącemu funkcję publiczną alkoholu, raz jako zwyczajowy dowód wdzięczności, którego nieprzyjęcie byłoby w realiach miejscowych wręcz nietaktem, innym razem jako wręczenie korzyści majątkowej.

W odniesieniu zaś do braku badania pacjenta i wystawienia zaświadczenia o jego stanie zdrowia, raz traktuje to jako przewinienie dyscyplinarne, innym razem jako przestępcze poświadczenie nieprawdy.

Brak jakiegokolwiek uzasadnienia tej dwoistości ocen prawnych zbliżonych zachowań nie pozwala na zaakceptowanie zaistniałej sytuacji.

Te szeroko opisywane w zarzutach poszczególnych apelacji uchybienia uniemożliwiły wydanie wyroku reformatoryjnego, konieczne jest bowiem powtórzenie procesu analizy materiału dowodowego, który wydaje się być kompletny (nawet bez części audiowizualnej), ponieważ braki w zakresie jego kompleksowej, wnikliwej oceny legły u podstaw zakwestionowania wniosków wywiedzionych w zaskarżonym wyroku.

Jedynie możliwe było utrzymanie zaskarżonego orzeczenia w części dotyczącej uniewinnienia osk. D. M. od dopuszczenia się zarzucanego mu czynu. Stało się to wprawdzie nie z powodu zaakceptowania rozumowania Sądu pierwszej instancji, które i w tej części jest niepełne i bardzo powierzchowne, ale dlatego, że z materiału dowodowego zebranego w sprawie, w sposób niebudzący najmniejszych wątpliwości wynika, że oskarżony ten miał pełne podstawy faktyczne do twierdzenia, iż M. K. jest chora. Prosząc więc osk. I.C. o wydanie zaświadczenia ten stan potwierdzającego nie podlegał go do poświadczenia nieprawdy. Nie wypełnił więc znamion zarzucanego mu czynu, w szczególności w sytuacji, gdy niespornie ustalono, że wręczony osk. I. C. alkohol był prezentem imieninowym, nie zaś „zapłatą” za wydanie zaświadczenia.

Podjęta przez skarżącego to rozstrzygnięcie prokuratora próba wykazania zachowania osk. M. jako działania w celu osiągnięcia korzyści osobistej i to przez M. K. zupełnie zmienia jego optykę w porównaniu z zarzutem sformułowanym w akcie oskarżenia i musi być ocenione jako nieudolna próba „ratowania” tej części sprawy, podjęta bez odniesienia się i bez uwzględnienia jednoznacznego w swej wymowie materiału dowodowego nakazującego wręcz ustalenie, że M. K. była osobą dotkniętą niesprecyzowanymi dolegliwościami i taki stan rzeczy odwzorowywał w swojej świadomości D. M.

To rozumowanie – co oczywiste – nie mogło mieć bezpośredniego przełożenia na ocenę zachowania osk. I. C., w odniesieniu do którego apelacja prokuratora zasługiwała na uwzględnienie, tym niemniej kontekst sytuacyjny w ocenianej części zachowań wydaje się być jednoznaczny i też będzie wymagał poszerzonych ocen sądu ponownie rozpoznającego sprawę.

Niezależnie od tego sąd ten powinien szczególnie wnikliwie przyrzeć się całokształtowi postępowania osk. I. C. oraz A. P., ich rzeczywistym intencjom, rozmiarowi przekroczenia norm prawnych, obyczajowych, etycznych (deontologicznych) i ponownie ocenić ich zachowania, nadając im właściwy obraz zarówno w zakresie kwalifikacji prawnej, jak i w zakresie przewidzianego prawem oddziaływania.

Powinien też wziąć pod uwagę argumentację zawartą w poszczególnych apelacjach, które z uwagi na rozmiar, a właściwie bezmiar uchybień Sądu wydającego zaskarżony nimi wyrok, nie stały się przedmiotem szczegółowych rozważań Sądu odwoławczego.

Z tych przytoczonych powodów, Sąd Najwyższy orzekł jak na wstępie.